

Иван Вазов

Българският език

Език свещен на моите деди
език на мъки, стонове вековни,
език на тая, дето ни роди
за радост не — за ядове отровни.

Език прекрасен, кой те не руга
и кой те пощади от хули гадки
Вслушал ли се е някой досега
в мелодията на твоите звуци сладки

Разбра ли някой колко хубост, мощ
се крий в речта ти гъвкава, звънлива —
от руйни тонове какъв разкош,
какъв размах и изразитост жива

Не, ти падна под общия позор,
охулен, опетнен със думи кални
и чуждите, и нашите, във хор,
отрекоха те, о, език страдални!

Не си можал да въплътиш във теб
съзнанията на творческата мисъл!
И не за песен геният ти слеп —
за груб брътвеж те само бил орисал!

Тъй слушам си, откак съм на света!
Си туй ругателство ужасно, модно,
си тоя отзив, низка клевета,
що слетя всичко мило нам и родно.

Ох, аз ще взема черния ти срам
и той ще стане мойто вдъхновение,
и в светли звукове ще те предам

на бъдещото бодро поколение;

ох, аз ще те обриша от калта
и в твоя чистий бляск ще те покажа,
и с удара на твойта красота
аз хулниците твои ще накажа.

Пловдив, 1883